

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Tribunale di Gorizia, wydanego dnia 7 kwietnia 2004 r., w sprawie Azienda Agricola Bogar Roberto przeciwko Agenzia per le erogazioni in Agricoltura - AGEA oraz Cospalat Friuli Venezia Giulia

(Sprawa C-224/04)

(2004/C 201/16)

Dnia 28 maja 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Tribunale di Gorizia (Włochy) wydanego dnia 7 kwietnia 2004 r. w sprawie Azienda Agricola Bogar Roberto przeciwko Agenzia per le erogazioni in Agricoltura - AGEA oraz Cospalat Friuli Venezia Giulia.

Tribunale di Gorizia zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie prejudycjalne:

— „mając za uwagę fakt, iż określenie charakteru prawnego prawa do dodatkowych opłat obejmujących mleko i produkty mleczne powinno zostać dokonane według przepisów prawa wspólnotowego, które ustanowiły owe uprawnienia oraz podstawowe zasady ich stosowania (w szczególności rozporządzenie EWG nr 856/84 ⁽¹⁾ z dnia 31 marca 1984 r. oraz rozporządzenie 3950/92 ⁽²⁾ z dnia 28 grudnia 1992 r.), wnioskuje się niniejszym o orzeczenie czy art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 856/84 z dnia 31 marca 1984 r. oraz art. 1 – 4 [rozporządzenia (EWG) nr 3950/92 z dnia 28 grudnia 1992 r.] powinny (czy też nie) być interpretowane w ten sposób, że prawa do dodatkowych opłat obejmujących mleko i produkty mleczne mają charakter sankcji administracyjnych oraz czy zapłata takich opłat ze strony producentów jest należna jedynie w przypadku, gdy przekroczenie wyznaczonych ilości było umyślne lub wynikało z zaniedbania”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 90 z 1.4.1984, str. 10.

⁽²⁾ Dz.U. L 405 z 31.12.1992, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Hanseatisches Oberlandesgericht w Bremie z dnia 27 maja 2004 r. w sprawie Crailsheimer Volksbank eG przeciwko Klaus Conrads, Frank Schulzke i Petra Schulzke-Lösche i Joachim Nitschke.

(Sprawa C-229/04)

(2004/C 201/17)

Dnia 2 czerwca 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie

orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Hanseatisches Oberlandesgericht w Bremie wydanego dnia 27 maja 2004 r. w sprawie Crailsheimer Volksbank eG przeciwko Klaus Conrads, Frank Schulzke i Petra Schulzke-Lösche i Joachim Nitschke.

Hanseatisches Oberlandesgericht zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy jest zgodne z art. 1 ust. 1 dyrektywy 85/577/EWG ⁽¹⁾ uzależnianie praw konsumenta, w szczególności jego prawa do odstąpienia od umowy, nie tylko od wystąpienia sytuacji sprzedaży obwoźnej zgodnie z art. 1 ust.1 dyrektywy, lecz również od dodatkowych kryteriów, takich jak świadome zaangażowanie przez przedsiębiorcę do zawarcia umowy osoby trzeciej lub niedbalstwo przedsiębiorcy odnośnie działania osoby trzeciej przy sprzedaży obwoźnej?
2. Czy jest zgodne z art. 5 ust. 2 dyrektywy 85/577/EWG, że pożyczkobiorca hipoteczny, który nie tylko zawarł umowę pożyczki w sytuacji sprzedaży obwoźnej, lecz jednocześnie polecił w sytuacji sprzedaży obwoźnej wypłacenie środków na rachunek, który praktycznie nie podlegał już jego dyspozycji, jest zobowiązany do spłaty środków pożyczkodawcy w przypadku odstąpienia od umowy?
3. Czy jest zgodne z art. 5 ust. 2 dyrektywy 85/577/EWG, że pożyczkobiorca hipoteczny, o ile jest on zobowiązany do spłaty środków po odstąpieniu od umowy, jest zobowiązany do spłaty nie w przewidzianych w umowie terminach płatności rat, lecz od razu całej kwoty?
4. Czy jest zgodne z art. 5 ust. 2 dyrektywy 85/577/EWG, że pożyczkobiorca hipoteczny, jeżeli w przypadku odstąpienia od umowy jest również zobowiązany do spłaty środków, musi zapłacić oprocentowanie pożyczki w zwykłej wysokości przyjętej na rynku?

⁽¹⁾ Dz.U. L 372, str. 31

Skarga wniesiona dnia 2 czerwca 2004 r. przeciwko Republice Francuskiej przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-230/04)

(2004/C 201/18)

Dnia 2 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Republice Francuskiej, złożona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez G. Rozeta, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że

- nie umożliwiając wzięcia pod uwagę doświadczenia zawodowego i stażu pracy obywateli wspólnotowych podejmujących pracę we francuskiej publicznej służbie zdrowia nabytą w sektorze publicznym innego państwa, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie ciąży na niej na mocy art. 39 WE oraz art. 7 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty⁽¹⁾;
- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Państwa Członkowskie mają obowiązek - dla celów rekrutacji, zaseregowania i określania stażu pracy w ich służbie cywilnej - brać pod uwagę okresy zatrudnienia pracowników migrujących w porównywalnych obszarach działalności w innym Państwie Członkowskim na tych samych zasadach, jakie stosuje się do stażu pracy i doświadczenia zawodowego nabytego w ich własnym systemie. Obowiązujące przepisy francuskie nie umożliwiają wzięcia pod uwagę doświadczenia zawodowego i stażu pracy w sektorze publicznym innego Państwa Członkowskiego nabytych przez obywateli wspólnotowych podejmujących pracę we francuskiej publicznej służbie zdrowia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 257, z 19.10.1968, str. 2.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale dla Lazio (Włochy), na podstawie postanowienia z dnia 23 lutego 2004 r., w sprawie Confcooperative Unione Regionale della Cooperazione FVG Federagricole i in. przeciwko Ministero delle Politiche Agricole e Forestali oraz Regione Veneto.

(Sprawa C-231/04)

(2004/C 201/19)

Dnia 3 czerwca 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Tribunale Amministrativo Regionale dla Lazio, wydanego dnia 23 lutego 2004 r. w sprawie Confcooperative Unione Regionale della Cooperazione FVG Federagricole i in. przeciwko Ministero delle Politiche Agricole e Forestali oraz Regione Veneto. Tribunale Amministrativo Regionale dla Lazio zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

„1. Czy Układ Europejski ustanawiający Stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską, Państwami Członkowskimi i Republiką Węgierską, zawarty w dniu 16 grudnia 1991 r. i opublikowany w Dz. U. L. 347 z dn. 31.12.1993 r., może stanowić uzasadnioną, właściwą i wystarczającą podstawę prawną do nadania Wspólnocie Europejskiej kompetencji w zakresie przyjęcia Umowy wspólnotowej o ochronie nazw win zawartej w dniu 29 listopada 1993 r. (Dz. U. WE L 337 z dn. 31.12.1993 r.) między Wspólnotą Europejską i Republiką Węgierską; powyższe pytanie odnosi się również do postanowień art. 65 ust. 1 Wspólnej Deklaracji nr 13 i Załącznika XIII (pkt. 3, 4 i 5) Układu Europejskiego z 1991 r. dotyczącego dopuszczalności zastrzeżenia suwerenności i kompetencji poszczególnych Państw Członkowskich w sferze krajowych nazw geograficznych stosowanych do własnych produktów rolno-spożywczych, w tym win i winorośli, który wyłącza jakiegokolwiek przeniesienie suwerenności i kompetencji w tym zakresie na Wspólnotę Europejską?

2 Czy należy stwierdzić nieważność i bezskuteczność w sferze wspólnotowego porządku prawnego Umowy wspólnotowej o ochronie nazw win zawartej dnia 29 listopada 1993 r. między Wspólnotą Europejską i Republiką Węgierską (Dz. U. WE L 337/1993), regulującej ochronę nazw geograficznych objętych sferą własności przemysłowej i handlowej, również w świetle stwierdzeń zawartych w Opinii prawnej nr 1/94 Trybunału Sprawiedliwości Wspólnoty Europejskiej w przedmiocie wyłącznej właściwości Wspólnoty Europejskiej, zważywszy na to, że Umowa ta nie została ratyfikowana przez poszczególne Państwa Członkowskie Wspólnoty Europejskiej?

3 Czy - w razie uznania, że Umowa wspólnotowa z 1993 r. (Dz. U. WE L 337/93) jest zgodna z prawem i stosowalna w całości - należy stwierdzić nieważność i bezskuteczność zakazu używania we Włoszech po 2007 r. nazwy »Tocai«, z powodu jego niezgodności z zawartymi w tej Umowie przepisami o nazwach homonimicznych (patrz art. 4 ust. 5 i Protokół załączony do Umowy), który to zakaz wynika z pism wymienionych między stronami podczas zawarcia tej Umowy (i do niej dołączonych)?

4. Czy należy uznać, że Druga Wspólna Deklaracja załączona do Umowy z 1993 r. (Dz. U. L WE 337/1993), z której wynika, że w okresie pertraktacji strony zawierające umowę nie wiedziały o istnieniu homonimicznych nazw win europejskich i węgierskich, zawiera oczywisty błąd co do stanu rzeczywistego (biorąc pod uwagę to, że nazwy włoskie i węgierskie dotyczące win »Tocai« istniały i funkcjonowały obok siebie od wieków, zostały oficjalnie uznane w 1948 r. w umowie między Włochami i Węgrami oraz zostały ostatnio objęte przepisami wspólnotowymi) na tyle, aby - zgodnie z art. 48 Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów - stanowić podstawę do stwierdzenia nieważności Umowy z 1993 r., z której wynika zakaz używania we Włoszech nazwy Tocai?